

Cares

À

A finals de novembre ens va deixar el Carlos Raluy, l'inoblidable mestre de cerimònies del circ. I en veure la seva fotografia als diaris vaig tornar a pensar el mateix que havia pensat tots els cops que l'havia vist de prop a la sortida de la carpa: la seva cara, la cara del Carlos Raluy era justament la cara d'un presentador de circ, tot i que també li hauria escaigut si hagués fet de domador o de forçut. Hi ha gent que sembla predestinada pel seu rostre a ser allò que són, i el Carlos Raluy n'era un cas paradigmàtic, però penso en molts més. Penso en cares terribles com la del general Augusto Pinochet, una cara en la qual s'ajuntaven l'arrogància i la maldat com mai les he vist en les faccions de cap altre dictador. I penso també en una altra de terrible i ridícula al mateix temps, que és la del José Maria Aznar. I penso encara en altres cares ideals per a un estudiant de caricatures, com seria la cara de diva de la Montserrat Caballé, que si hagués estat monja no hauria pogut ser altra cosa que mare superiora perquè una cara com la seva estava destinada a imposar-se. Hi ha cares que semblen emparentades per una mateixa vocació com les del desaparegut explorador Miguel de la Cuadra Salcedo i la del paleontòleg Eudald Carbonell, que tot i que difereixin en les faccions s'assemblen en els bigotis, i que aquest últim intenta destacar encara més amb aquell etern salacot que no es deu treure ni per dormir. Són com les de molts dels grans directors d'orquestra, que encara que siguin molt diverses semblen totes unides per una ostentosa cabellera. Per això sempre havia pensat que l'Eduard Punset donava la imatge ideal per agafar una batuta. També, encara que diferents, em semblen igualment emparentades les cares de la Marta Ferrusola i l'Elena Ceaucescu, històriques consorts del poder, unides per una cobdícia i una altivesa semblant.

Però també hi ha cares que no escauen als seus posseïdors. Com la de l'artista que és el José Luís Perales, que sempre m'ha semblat la d'un empleat d'una caixa rural. O la del portaveu socialista José Luís Ábalos, a qui no em puc deixar d'imaginar com un d'aquells "secretres" que s'acostaven i et deien «acompañeme, por favor». Cares que et transmeten bonhomia o et produeixen desconfiança, no saps per què.